

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

İKİNCİ BÖLÜM

EMRE/TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no. 2412/21)

KARAR

8. Madde • Aile hayatı • Başvuranın ailesinin evine daha yakın bir ceza infaz kurumuna nakledilme talebinin reddedilmesi • Başvuranın kişisel koşulları dikkate alınarak, söz konusu menfaatlerin bireysel olarak dengelenmemesi • "Demokratik bir toplumda gerekli olmayan" müdahale

Yazı İşleri Müdürlüğü tarafından hazırlanmıştır. Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır.

STRAZBURG

16 Aralık 2025

NİHAİ KARAR

11/05/2026

İşbu karar, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde öngörülen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Bazı şekli değişikliklere tabi tutulabilir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2026. Bu gayri resmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Emre/Türkiye davasında,

Başkan,

Arnfinn Bårdsen

Hâkimler

Saadet Yüksel,

Péter Paczolay,

Oddný Mjöll Arnardóttir,

Gediminas Sagatys,

Juha Lavapuro,

Hugh Mercer,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdürü* Hasan Bakırcı'nın katılımıyla Daire olarak toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm),

Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine bir Türk vatandaşı olan Rafet Emre'nin ("başvuran") Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine ("AİHM" veya "Mahkeme"), İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca, 15 Aralık 2020 tarihinde yapmış olduğu başvuruyu (no. 2412/21),

Sözleşme'nin 8. maddesine ilişkin şikâyetin Türk Hükümetine ("Hükümet") bildirilmesi ve başvurunun geri kalan kısmının kabul edilemez olduğunun beyan edilmesine ilişkin kararı,

Tarafların beyanlarını dikkate alarak;

25 Kasım 2025 tarihinde yapılan kapalı müzakereler sonucunda,

Aynı tarihte kabul edilen aşağıdaki kararı vermiştir:

GİRİŞ

1. Söz konusu başvuru, başvuranın ailesinin evine daha yakın bir ceza infaz kurumuna nakledilme talebinin reddedilmesiyle ilgilidir. Başvuran, Sözleşmenin 8. maddesi uyarınca aile hayatına saygı hakkının ihlal edilmesinden şikâyet etmektedir.

OLAYLAR

2. Başvuran 1966 doğumlu olup, Edirne’de ikamet etmektedir. Başvuran eşi ve yasal vasisi olan S. Emre tarafından temsil edilmektedir.

3. Hükümet, önceki görevlisi olan Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanlığı İnsan Hakları Dairesi eski Başkanı Hacı Ali Açıkgül tarafından temsil edilmiştir.

4. Dava konusu olaylar aşağıdaki gibi özetlenebilir.

5. Başvuran, Türk makamları tarafından FETÖ/PDY (“Fetullahçı Terör Örgütü/Paralel Devlet Yapısı”) olarak tanımlanan bir örgüte üye olmaktan mahkûm edilmiş olup, olayların meydana geldiği tarihte 20 Temmuz 2016 tarihinde tutuklanmasından beri Kırşehir E Tipi Ceza İnfaz Kurumunda (“Ceza İnfaz Kurumu”) cezasını çekmektedir.

6. Başvuran, 8 Ekim 2018 tarihinde, eşinin ve okul çağındaki iki çocuğunun ikâmet ettiği Edirne’ye daha yakın bir başka ceza infaz kurumuna nakil talebinde bulunmuştur. Başvuran, ailesinin Kırşehir Ceza İnfaz Kurumunda kendisini ziyaret etmek için otobüsle iki aktarma yaparak kırk ile kırk beş saat yolculuk yapmak durumunda kaldığını, yolculuk sırasında eşinin ve çocuklarının çok zorlandığını ve kendisini ziyaret edebilecek başka aile üyesinin olmadığını belirtmektedir. Başvuran nakil masraflarını ödemeye hazır olduğunu belirtmiştir. Başvuran dolayısıyla, Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğünden (“Genel Müdürlük”) kendisini Edirne şehir merkezindeki bir ceza infaz kurumuna veya bu mümkün değilse Edirne yakınlarındaki aşağıda belirtilen şehirlerde önerdiği on ceza infaz kurumundan birine nakletmesini talep etmiştir: Kırklareli, Tekirdağ, Silivri, Çanakkale, Gelibolu, Çorlu ve Uzunköprü.

7. Genel Müdürlük, 19 Ekim 2018 tarihinde, başvuranın nakil talebini, talep ettiği kurumların doluluk oranının yüksek olması ve işlediği suç türü göz önüne alındığında kendisine uygun olmaması gerekçesiyle reddetmiştir.

8. Başvuran, 12 Kasım 2018 tarihinde, Kırşehir İnfaz Hâkimliği (“İnfaz Hâkimliği”) Genel Müdürlüğün kararına karşı itirazda bulunmuştur. Başvuran, Genel Müdürlüğün başvurusunu reddetme gerekçelerinin gerek olgusal gerekse hukuki açıdan makul veya hakkaniyete uygun olmadığını iddia etmektedir.

9. İnfaz Hâkimliği 27 Kasım 2018 tarihinde, başvuranın itirazının reddine karar vermiştir. Bu kararda, İnfaz Hâkimliği, Genel Müdürlüğün başvuranın talebini değerlendirdiğini ve yukarıda belirtilen gerekçelerle talebi kabul etmeme kararı verdiğini tespit etmektedir.

10. Başvuran, 30 Kasım 2018 tarihinde, İnfaz Hâkiminin kararına karşı temyiz başvurusunda bulunmuştur. Başvuran, resmi ikâmet adresinin, eşi ve çocuklarının yaşadığı Edirne’de olduğunu ve Kırşehir ile hiçbir bağlantısının olmadığını belirtmiştir. Başvuran öte yandan, eşinin ve çocuklarının kendisini ziyaret etmek amacıyla Edirne’den Kırşehir’e gelmekte yaşadıkları zorlukları da yinelemiştir. Başvuran, ailesinden ziyaret alamaması nedeniyle, aile hayatının da olumsuz etkilendiğini sözlerine eklemiştir.

11. Kırşehir Ağır Ceza Mahkemesi (“Ağır Ceza Mahkemesi”),14 Aralık 2018 tarihinde İnfaz Hâkiminin kararının usule ve hukuka uygun olduğu gerekçesiyle başvuranın itirazını reddetmiştir.

12. Başvuran, 4 Ocak 2019 tarihinde, nakil talebinin reddedilmesinin ardından özel ve aile hayatına saygı hakkının ihlal edildiği iddiasıyla Anayasa Mahkemesine bireysel bir başvuruda bulunmuştur. Başvuran, Edirne ile Kırşehir arasındaki yolculuğun kırk beş saat sürdüğünü, iki buçuk yılda okul çağındaki çocuklarını yalnızca üç defa görebildiğini, çocuklarının kendisini görmeden büyüdüğünü ve bu durumun aile hayatını olumsuz etkilediğini belirtmiştir. Başvuru formunda, başvuranın izlediği yargılamanın her aşamasının bir özeti yer almakta ve bu bağlamda verilen tüm ilgili kararlar da formla birlikte sunulmaktadır.

13. Anayasa Mahkemesi, 7 Temmuz 2020 tarihli kararıyla, başvuranın özel hayatına ve aile hayatına saygı hakkına ilişkin şikâyetinin, açıkça

dayanaktan yoksun olması nedeniyle kabul edilemez olduğuna karar vermiştir. Anayasa Mahkemesi, başvuranın iddialarını destekleyecek kanıt sunma ve açıklama yapma yükümlülüğünü yerine getirmemesi nedeniyle, ihlal iddiasını yeterince kanıtlamadığı kanaatine varmıştır.

İLGİLİ YASAL ÇERÇEVE VE UYGULAMA

14. İlgili ulusal ve Avrupa çerçevesi ve uygulamalarına ilişkin bir açıklama aşağıda belirtilen davalarda bulunmaktadır *Avşar ve Tekin/Türkiye* (no. 19302/09 ve 49089/12, §§ 31-36, 17 Eylül 2019) ve *İlerde ve diğerleri/Türkiye* (no. 35614/19 ve diğer 10 başvuru, §§ 107-37, 5 Aralık 2023).

15. Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında 5275 sayılı Kanun'un ilgili hükümleri aşağıdaki gibidir:

53. maddenin 1. fıkrası - Nakiller

“Hükümlüler, kendi istekleri veya toplu sevk, disiplin, asayiş ve güvenlik, hastalık, eğitim, öğretim, suç ve yargılama yeri nedenleriyle başka bir kuruma nakledilebilirler.”

54. maddenin 1. fıkrası – Kendi istekleri ile nakil

Hükümlülerin kendi istekleri ile bulundukları kurumdan başka kurumlara nakledilebilmeleri için;

- a) Gitmek istedikleri kurumlardan durumlarına uygun en az üç yeri belirten bir dilekçe vermeleri,
- b) Nakil giderlerini peşin olarak ödemeyi kabul etmeleri,
- c) (Değişik:14/4/2020-7242/30 md.) Ceza infaz kurumlarında bulunulması gereken sürenin üç aydan fazla olması,
- d) İyi hâl göstermeleri, disiplin cezası almamış veya kaldırılmış olması,
- e) İstekte bulunulan kurumda yer, kapsama gücü ve sınıfının uygun bulunması ve tutukevi olmaması,

..."

56. madde – Zorunlu nedenlerle nakil

“Kurumların elverişsiz ve yetersiz kalması, kapsama gücünün aşılması, kullanılamaz hâle gelmesi, asayiş, güvenlik, doğal afet, yangın ve büyük onarım gibi zorunlu nedenlerle başka kurumlara nakledilmeleri gerekli görülen hükümlüler, yargı çevresi dışında Adalet Bakanlığınca belirlenen ve konumlarına uygun olan diğer kurumlara nakledilebilirler.

16. Genel Müdürlüğün 5 Haziran 2015 tarihli ve 167 sayılı Genelgesi, "ceza infaz kurumlarına atama, yönlendirme prosedürleri ve diğer hükümler" başlığı altında, ceza infaz kurumunun türüne göre tutukluların nakline ilişkin ilke ve prosedürleri belirlemektedir. Bu genelgenin ilgili hükümleri aşağıdaki gibidir:

Hükümlülerin Kendi İstekleri ile Nakilleri

15. maddenin 1. fıkrası Hükümlülerin kendi istekleriyle bulundukları kurumdan başka kurumlara nakledilebilmeleri için;

(a) Gitmek istedikleri kurumlardan durumlarına göre en az üç yeri belirten bir dilekçe vermeleri;

(b) Nakil giderlerini peşin olarak ödemeyi kabul etmeleri;

(c) Koşullu salıverilmelerine beş aydan az bir süre (dilekçe tarihi itibarıyla) kalmamış olması

(d) İyi hâl göstermeleri, disiplin cezası almamış veya kaldırılmış olması;

(e) İstekte bulunulan kurumda yer bulunması, kapsama gücü ve sınıfının uygun olması ve sadece tutuklulara tahsis edilmiş (tutukevi) olmaması;

...

(h) Talep ettikleri ceza infaz kurumunda kendileri, diğer hükümlüler ve kurum açısından güvenlik riski oluşturmaması.

...”

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME’NİN 8. MADDESİNİN İHLÂL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

17. Başvuran, ailesinin evine daha yakın bir başka ceza infaz kurumuna nakil talebinin reddedilmesinin, aile hayatına saygı hakkını ihlal ettiğini iddia etmiştir. Bu bağlamda, başvuran ailesinin kendisini ziyaret etmekte zorluk çektiğini, Edirne ile Kırşehir arasında 1000 kilometrelik bir mesafe kat etmeleri gerektiğini, tutuklandığı günden beri eşini ve çocuklarını yalnızca dört veya beş kez görebildiğini ve ceza infaz kurumu ile aile evleri arasındaki mesafenin aile hayatını ve çocuklarının psikolojik durumunu olumsuz etkilediğini belirtmiştir. Başvuran, ilgili kısmıyla aşağıda yer alan Sözleşme’nin 8. maddesine dayanmıştır:

“1. Herkes özel ve aile hayatına ... saygı gösterilmesi hakkına sahiptir.

“2. Bu hakkın kullanılmasına bir kamu makamının müdahalesi, ancak müdahalenin yasayla öngörülmüş ve demokratik bir toplumda ulusal güvenlik, kamu güvenliği, ülkenin ekonomik refahı, düzenin korunması, suç işlenmesinin önlenmesi, sağlığın veya ahlakın veya başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması için gerekli bir tedbir olması durumunda söz konusu olabilir.”

A. Kabul Edilebilirlik Hakkında

18. Bu iddiaya itiraz eden Hükümet, başvuranın iç hukuk yollarını tüketmediğini ileri sürmektedir. Hükümet öncelikle, başvuranın idare mahkemeleri önünde dava açmamış olmasını ileri sürmektedir. Hükümet, bu bağlamda, 22 Ekim 2018 ve 28 Ocak 2019 tarihli mahkeme davalarına ilişkin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarını belirtmişlerdir. Söz konusu mahkeme, nakil taleplerini reddeden kararları incelemeye yetkili mahkemelerin idari mahkemeler olduğuna karar vermiştir. Bu bağlamda Hükümet, başvuranın, nakil talebinin reddedilmesine ilişkin kararların

iptalinin sağlanması veya tam tazminat talebinde bulunmak için idare mahkemeleri önünde herhangi bir dava açmadığını belirtmiştir.

19. İkinci olarak, Hükümet, Anayasa Mahkemesinin, başvuranın şikâyetlerine dayanarak, delil ve açıklamalar sunma yükümlülüğüne uymadığı gerekçesiyle, başvuran tarafından yapılan bireysel başvurunun açıkça dayanaktan yoksun olması nedeniyle, kabul edilemez olduğunu ileri sürmektedir. Hükümet, başvuranın ilgili kurallar ve usullere uygun olarak Anayasa Mahkemesine bireysel başvurusunu sunmaması nedeniyle, iç hukuk yollarını gerektiği gibi tükettiğinin söylenemeyeceğini savunmuştur.

20. Üçüncü ve son olarak, Hükümet, başvuranın aile hayatına saygı hakkının ihlali suçlamasına ilişkin olarak Ceza İnfaz Kurumu yönetimine, İnfaz Hâkimine veya Ağır Ceza Mahkemesine yeterince ayrıntılı açıklama yapmadığını ve ailesinin Kırşehir Ceza İnfaz Kurumunda kendisini ziyaret etmesini engelleyebilecek hastalık veya ekonomik zorluklar gibi herhangi bir engelden bahsetmediğini ileri sürmüştür. Hükümet, dolayısıyla başvuranın iç hukuk yollarını gerektiği gibi tüketmiş sayılamayacağını ileri sürmüştür.

21. Başvuran, Hükümetin itirazlarına ilişkin herhangi bir görüş sunmamıştır.

22. Hükümetin, başvuranın idare mahkemeleri önünde itirazda bulunmadığı ve Ceza İnfaz Kurumu idaresine yaptığı başvurularda ihlal iddialarını usulüne uygun olarak sunmadığı yönündeki itirazlarına ilişkin olarak Mahkeme, İnfaz Hâkiminin 27 Kasım 2018 tarihli ihtilaf konusu kararında, başvuranın itirazını esas bakımından gerekçelerle reddettiğini, Genel Müdürlüğün başvuranın talebini değerlendirdiğini ve Genel Müdürlüğün talebi kabul etmeme kararının gerekçelerine atıfta bulunduğunu tespit etmektedir. İnfaz Hâkimi, kararında başvuranın iddialarını desteklemediğini veya kendisinin bu konuda yetkili olmadığını ve ayrıca başka bir yetkili yargı merciini de belirtmemiştir (bk. yukarıda 9. paragraf; *İlerde ve diğerleri/Türkiye*, davasıyla karşılaştırma, no. 35614/19 ve 10 diğer başvuru, § 205, 5 Aralık 2023). Benzer şekilde, Ağır Ceza Mahkemesi de

başvuranın başvurusunu 14 Aralık 2018 tarihinde esas bakımından reddetmiştir (bk. yukarıda 11. paragraf). Mahkeme ayrıca, Anayasa Mahkemesinin başvuranın Sözleşme'nin 8. maddesi kapsamındaki şikâyetine ilişkin bireysel başvurusunu incelediğini ve iç hukuk yollarının tüketilmemesi nedeniyle değil, açıkça dayanaktan yoksun olması sebebiyle kabul edilemez olduğuna karar verdiğini kaydetmektedir (bk. yukarıda 13. paragraf). Mahkeme bu bağlamda, ülkenin en yüksek mahkemesinin dahi kullanmaya zorlamadığı bir başvuru yolunu başvurandan talep etmenin son derecede biçimci olacağını yeniden belirtmektedir (bk. *D.H. ve diğerleri/Çek Cumhuriyeti* [BD], no. 57325/00, §§ 116-18, AİHM-2007-IV). Bu itibarla, Hükümetin yukarıda anılan itirazlarının reddedilmesi gerekmektedir.

23. Hükümetin, başvuranın ihlal iddiasını yeterince desteklemediği gerekçesiyle Anayasa Mahkemesi önünde yaptığı bireysel başvurunun kabul edilemez olduğu yönündeki itirazıyla ilgili olarak, Mahkeme, *Durukan ve Birol/Türkiye* (no. 14879/20 ve 13440/21, §§ 39-42, 3 Ekim 2023 ve içinde belirtilen atıflar) davasında benzer bir itirazı daha önce incelediğini kaydetmekte ve bu davada, başvuranların Sözleşme'nin 10. maddesi ve Anayasa'nın 26. maddesi kapsamındaki haklarını ileri sürerek, ilgili olayları belirterek ve gerekli belgeleri sunarak Anayasa Mahkemesi nezdinde şikâyetlerini usulüne uygun bir şekilde öne sürdükleri sonucuna vardığını belirtmektedir.

Mahkeme, Anayasa Mahkemesinin, hangi ek unsurların gerekli olduğu belirtilmeksizin, başvuruların yeterince desteklenmediğine ilişkin sonucuna varmasının, usul kurallarının aşırı derecede formalist bir şekilde uygulanmasına denk geldiği ve bireysel başvuru hakkının etkin bir şekilde kullanılmasının önünde orantısız bir engel oluşturduğu kanaatine varmıştır. Mahkeme dolayısıyla, Hükümetin iç hukuk yollarının tüketilmemesi konusunda ileri sürdüğü ilk itirazı reddetmiştir.

Mevcut davada Mahkeme, Anayasa Mahkemesine sunulan başvuruda, başvuranın aile hayatına saygı hakkını ve Ceza İnfaz Kurumu ile ailesinin

ikametgahı arasındaki gidip gelmelerin aile üyelerine ciddi sıkıntılar yaşattığını ve aile hayatına zarar verdiğini ileri sürdüğünü tespit etmiştir. Başvuran ayrıca, başvuru formuna eklediği ilgili belgelere atıfta bulunarak, yargılama boyunca kabul edilen tüm işlem ve kararların bir özetini de sunmuştur (bk. yukarıda 12. paragraf). Mahkeme, başvuranın bu şekilde tüm ilgili olguları ortaya koyduğunu ve Anayasa Mahkemesinin aile hayatına saygı hakkının ihlal edildiği iddiasını inceleyebilmesi için yeterince gerekçelendirilmiş şikâyetler ileri sürdüğü kanaatine varmaktadır. Başvuranın eksik kalan hususların niteliği veya kapsamı belirtilmeksizin, ek unsurlar veya daha ayrıntılı argümanlar sunmadığını ileri sürmek, bireysel başvuru hakkının etkin bir şekilde kullanımını haksız yere kısıtlayabilecek aşırı formalist bir yaklaşım benimsemek anlamına gelebilmektedir (yukarıda anılan *Durukan ve Birol* kararıyla karşılaştırma, § 42). Dolayısıyla, bu itiraz da reddedilmelidir.

24. Mahkeme, başvurunun Sözleşme'nin 35. maddesinin 3 (a) fıkrası anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını ve başka herhangi bir gerekçeyle de kabul edilemez olmadığını kaydetmektedir. Dolayısıyla, başvurunun kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekmektedir.

B. Esas Hakkında

1. Tarafların Beyanları

25. Başvuran, Mahkeme tarafından belirlenen süre içinde herhangi bir görüş sunmamıştır.

26. Hükümet, ulusal makamların nakil talebini reddetmesinin, başvuranın aile hayatına saygı hakkını ihlal etmediğini ileri sürmüştür. Hükümete göre, başvuranın Kırşehir Ceza İnfaz Kurumunda geçirdiği süre, ailesiyle olan ilişkiler açısından kendisi için önemli bir kısıtlama teşkil edecek kadar uzun değildir; ayrıca yakınları tarafından düzenli olarak ziyaret edilmiş, telefon ve mektup gibi çeşitli imkânlarla ilgililerle iletişim kurabilmiştir.

27. Mahkemenin aksi yönde karar vermesi durumunda, Hükümet, söz konusu müdahalenin yasal bir dayanağa, yani 5275 sayılı Kanunun 8-15, 23-24., 53-54. maddelerine ve 167 sayılı Genelge'ye dayandığını ve bu hükümlerin açıklık, erişilebilirlik ve öngörülebilirlik gerekliliklerini karşıladığını ileri sürmüştür. Bu müdahale, ulusal güvenlik ve kamu güvenliğinin korunması ile suçun önlenmesi gibi meşru amaçlara yöneliktir özellikle de ceza infaz kurumlarında güvenlik ve disiplinin sağlanması ve suçun önlenmesi amaçlanmaktadır.

28. Müdahalenin gerekliliğiyle ilgili olarak Hükümet, başvuranın tutuklu bulunduğu Ceza İnfaz Kurumunun türünü ve yerini belirlerken ulusal makamların, kendi kaynakları ile başvuranın talebi arasında adil bir denge kurduklarını ileri sürmüştür. Başvuran, 10 Mayıs 2018 tarihinde verilen ilk derece mahkemesi kararıyla mahkûm edildikten sonra, temyiz davası sonuçlanana kadar tutuklu bulunmuştur. Bu tarihten önce, başvuran, hakkında ceza soruşturması açılan Aksaray yakınlarındaki Kırşehir Ceza İnfaz Kurumunda tutuklu bulunmaktadır. Başvuran, silahlı bir terör örgütüne üye olmak suçundan verilen ceza nedeniyle yüksek güvenlikli bir ceza infaz kurumunda tutuklu bulunmuş ve nakil talebi, nakledilebileceği diğer ceza infaz kurumlarının ya dolmuş olması ya da hüküm giydiği suçun niteliği göz önüne alındığında uygun olmaması gerekçesiyle, yetkililer tarafından reddedilmiştir. Başvuran, nakil talebini gerekçelendirmek için ailevi durumuna bağlı somut nedenler ileri sürmemiştir. Ayrıca, başvuran ailesi tarafından düzenli olarak sık sık ziyaret edilmiş ve coğrafi mesafe, başvuranın ailesinin zarar görüp görmediğinin belirlenmesinde temel kriter teşkil etmemiştir.

29. Yukarıda belirtilenler dikkate alınarak, Hükümet, başvuranın aile hayatına saygı hakkına yönelik bu müdahalenin demokratik bir toplumda gerekli olduğunu ve izlenen meşru amaçlarla orantılı olduğunu ileri sürmüştür.

2. *Mahkemenin değerlendirmesi*

30. Tutukluların ailelerinin ikamet ettikleri yere daha yakın bir ceza infaz kurumuna nakil taleplerinin reddedilmesine ilişkin genel ilkeler, *Avşar ve Tekin* /Türkiye (no. 19302/09 ve 49089/12, §§ 68-74, 17 Eylül 2019) ve *İlerde ve diğerleri* (yukarıda anılan, §§ 212-15) davalarında özetlenmiştir. Özellikle, bu tür tedbirlerin gerekliliğinin değerlendirilmesi kapsamında, Mahkeme, tutukluların bulunduğu Ceza İnfaz Kurumu ve cezai profilleri, tehlikelilik dereceleri, suç faaliyetlerini sürdürme riski, güvenlik riskleri ve ceza infaz kurumunun aşırı kalabalıklaşması gibi kriterlere göre farklı ceza infaz kurumlarına yerleştirilmesinin, kendi başına keyfi veya mantıksız olarak değerlendirilemeyeceğini kabul etmiştir. Bununla birlikte, tutukluların aile bağlarını sürdürmeleri de bu bağlamda dikkate alınması gereken bir kriter olmalıdır (bk. yukarıda anılan *Avşar ve Tekin*, § 71).

31. Mahkeme ayrıca, coğrafi mesafenin aile ziyaretlerinin sıklığını ve dolayısıyla aile bağlarının sağlamlığını etkileyebilecek bir faktör olduğunu dikkate sunmuştur. Bu durum, özellikle yakınlarının kat etmesi gereken coğrafi mesafenin uzun olduğu ve tutuklu ile ailesi arasındaki coğrafi ayrılığın yıllarca sürdüğü durumlarda geçerlidir (*ibid.*, § 72). Dolayısıyla, yetkililer nakil taleplerini kapsamlı bir şekilde incelemeli ve kararlarının gerekçesinde, tutukluların kişisel durumları, ailelerinin ikamet ettikleri yerden uzakta tutuklu bulunma süreleri de dahil olmak üzere, ayrıca aile üyelerinin yaş, sağlık durumu ve mali durumlarından kaynaklanan ve ilgilileri ziyaret etmek için seyahat etmelerini engelleyebilecek kısıtlamaları dikkate almalıdır (*ibid.*, § 73).

32. Dolayısıyla, yetkililer nakil taleplerini kapsamlı bir şekilde incelemeli ve kararlarının gerekçesinde, tutukluların kişisel durumları, ailelerinin ikamet ettikleri yerden uzakta tutuklu bulunma süreleri de dahil olmak üzere, ayrıca aile üyelerinin yaş, sağlık durumu ve mali durumlarından kaynaklanan ve ilgilileri ziyaret etmek için seyahat etmelerini engelleyebilecek kısıtlamaları

dikkate alınmalıdır. Mahkeme bu bağlamda, başvuranın Kırşehir Ceza İnfaz Kurumunda tutuklu bulunduğunu, ailesinin ise Edirne’de ikamet ettiğini ve kamuya açık kaynaklara göre bu iki yer arasındaki mesafenin 850 kilometreden fazla olduğunu tespit etmektedir. Mahkeme ayrıca, başvuranın eşinin ve okul çağındaki iki çocuğunun kişisel durumu ve bu kişilerin, başvuranı ziyaret etmek amacıyla Edirne’den Kırşehir’e gitmek için iki defa aktarma yapmak durumunda kaldıkları yolculuk sırasında karşılaştıkları büyük zorluklar hakkında yeterli bilgi sunduğunu kaydetmektedir ((*Frailde Iturralde/İspanya* (k.k.) kararıyla karşılaştırma, no. 66498/17, § 30, 7 Mayıs 2019). Sonuç olarak, Mahkeme, aile ziyaretleri hakkını da kapsayan 8. maddenin 1. fıkrası anlamında, başvuranın aile hayatına saygı hakkına müdahale edildiği kanaatindedir (yukarıda anılan *Avşar ve Tekin* kararıyla karşılaştırma, § 62).

33. Taraflar, itiraz edilen müdahalenin hukuki dayanağının 5275 sayılı Kanun ve 167 sayılı Genelge’de değerlendirildiğini kabul etmektedir (bk. yukarıda 15 ve 16. paragraflar). Mahkeme, söz konusu müdahalenin Hükümet tarafından ileri sürülen meşru amaçlara yönelik olduğunu da kabul etmektedir (bk. yukarıda 27. paragraf; yukarıda anılan *Avşar ve Tekin* kararıyla karşılaştırma, § 67).

34. Demokratik bir toplumda müdahalenin gerekliliğiyle ilgili olarak Mahkeme, başvuranın ailesinin ikamet yerine daha yakın bir ceza infaz kurumuna nakledilme talebinin, ulusal makamlar tarafından, başvuranın kişisel durumu da dikkate alınarak, söz konusu menfaatler arasında bireysel bir dengeleme yapılmaksızın reddedildiğini belirtmektedir (bk. yukarıda 6-13. paragraflar). Nitekim, başvuran ulusal makamlar önünde, eşinin ve çocuklarının Kırşehir Ceza İnfaz Kurumunda kendisini ziyaret etmek için iki aktarmalı, kırk ile kırk beş saat süren bir otobüs yolculuğuna katlanmak zorunda kaldıklarını ileri sürmüş olsa da (bk. yukarıda 6. paragraf), Genel Müdürlük ceza infaz kurumlarının kapasitelerinin dolmuş olması ve başvuranın hüküm giydiği suçun niteliği göz önüne alındığında, bu ceza infaz

kurumlarının kendisine uygun olmaması gerekçesiyle, başvuranın nakil talebini reddetmiştir (bk. yukarıda 7. paragraf); bu değerlendirme, İnfaz Hakimi ve Ağır Ceza Mahkemesi tarafından da kabul edilmiştir (bk. yukarıda 9 ve 11. paragraflar).

35. Mahkeme, ulusal makamların ileri sürdüğü gerekçelerin doğruluğunu sorgulayamasa da, ancak yetkililerin, başvuranın talebinde önerdiği gibi, ailesine daha yakın bir ceza infaz kurumuna nakledilip edilemeyeceğini belirlemek üzere bireysel bir değerlendirme yapmadıklarını ve ziyaret sayısındaki azalmayı telafi edecek başka yolların, örneğin daha uzun ziyaretler veya daha sık telefon görüşmeleri gibi, olup olmadığını değerlendirmediklerini belirtmektedir (yukarıda anılan *İlerde ve diğerleri*, kararıyla karşılaştırma, §§ 214-215 ve 219). Mahkeme bu bağlamda, mahkûm edilmiş tutukluların en azından bazı ailevi ve sosyal bağlarını sürdürme menfaatlerinin bir şekilde dikkate alınması gerektiğini gözlemlemektedir (bk. *Khodorkovskiy ve Lebedev/Rusya*, no. 11082/16 ve 13772/16, §§ 837 ve 850, 25 Temmuz 2013).

36. Yukarıda yapılan değerlendirmeleri dikkate alarak, Mahkeme, bu davanın koşulları altında, ulusal makamların, başvuranın kişisel durumu ve aile üyelerinin, özellikle de çocuklarının, Kırşehir Ceza İnfaz Kurumunda bulunan başvuranın yanına gitmekte karşılaştıkları zorluklara ilişkin argümanlarını yeterince dikkate almadıkları kanaatindedir (bk. bu davaya uygulanabildiği ölçüde, *mutatis mutandis*, *Rodzevillo/Ukrayna*, no. 38771/05, § 85, 14 Ocak 2016). Mahkeme, bu müdahalenin izlenen meşru amaçla orantılı olmadığı ve dolayısıyla demokratik bir toplumda gerekli olmadığı kanaatindedir (yukarıda anılan *Avşar ve Tekin* kararıyla karşılaştırma, §§ 73-74).

37. Dolayısıyla, Sözleşme'nin 8. maddesi ihlâl edilmiştir.

II. SÖZLEŞME'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

38. Sözleşme'nin 41. maddesi aşağıdaki gibidir:

EMRE/TÜRKİYE KARARI

“Eğer Mahkeme bu Sözleşme veya Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmecî Tarafın iç hukuku bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen ortadan kaldırıabiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.”

39. Başvuran, Mahkeme tarafından belirlenen süre içinde adil tazmin talebinde bulunmamıştır. Bu nedenle, Mahkeme, başvurana bu bağlamda herhangi bir meblağ ödenmesine hükmetmeye gerek duymamıştır.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OY BİRLİĞİYLE,

1. Başvurunun kabul edilebilir olduğuna;
2. Sözleşme’nin 8. maddesinin ihlal edildiğine;

İşbu karar İngilizce olarak tanzim edilmiş olup, Mahkeme İç Tüzüğü’nün 77 §§ 2 ve 3. maddesi uyarınca 16 Aralık 2025 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı
Bölüm Yazı İşleri Müdürü

Arnfinn Bårdsen
Başkan